

Ҳаштум аз миёни ҳафт аст — Рақами сеюм

Дониёл Ду

Jeff Pippenger

2023-09-17

Саволе, ки мо дар ин мақола хоҷем кӯшид онро ҳал намоем, ин аст, ки чӣ гуна зикри аввалини подшоҳҳои пешгӯии Китоби Муқаддас дар боби дуҷуми Дониёл бо зикри охиринаи подшоҳҳои пешгӯии Китоби Муқаддас дар боби ҳабдаҳуми Ваҳй мувофиқат мекунад. Ман қасд дорам баъзе саволҳоро дар бораи он чизе, ки воқеан дар ҳайкали Набукаднесар муайян шудааст, ва мавқеи пешқадамон — ки таърихи онҳо он лаҳзаро ифода мекард, вақте ки санг ба пойҳои ҳайкал мезад, — матраҳ намоям.

Хоҳар Уайт муайян месозад, ки мо ба он марҳила расида будем, ки «кори муқаддаси Худо бо пойҳои он сурате ифода ёфтааст, ки дар онҳо оҳан бо гили лойолуд омехта шуда буд», ва ӯ инро боз ҳам бештар ҳамчун «омезиши калисосозӣ ва давлатсозӣ» тавсиф мекунад.

«Мо ба замоне расидаем, ки дар он кори муқаддаси Худо ба воситаи пойҳои он ҳайкал муаррифӣ мешавад, ки дар он оҳан бо гили лойолуд омехта шуда буд. Худо ҳалқе дорад, ҳалқи баргузидае, ки бояд фаросаташон тақдис ёбад ва набояд бо бар рӯи таҳкурсеи гузоштани ҳезум, коҳ ва ҳасу хошок нопок гарданд. Ҳар ҷоне, ки ба аҳкоми Худо вафодор аст, хоҳад дид, ки аломати фарқкунандаи имони мо шанбеи рӯзи ҳаштум аст. Агар ҳукумат шанbero ончунон ки Худо фармудааст, гиромӣ медошт, дар қуввати Худо меистод ва дар ҷимояи он имоне мебуд, ки як бор ба муқаддасон супурда шуд. Аммо давлатмардон шанбеи сохтаро тарафдорӣ хоҳанд кард ва имони динии худро бо риояи ин фарзанди папагӣ дарҳам хоҳанд омехт ва онро болотар аз он Шанбее хоҳанд гузошт, ки Худованд онро тақдис ва баракат дода, онро ҷудо кардааст, то инсон онро муқаддас нигоҳ дорад, ҳамчун аломате миёни ӯ ва ҳалқи ӯ барои ҳазор насл. Омехтани ҳунари калисой ва ҳунари давлатдорӣ ба воситаи оҳан ва гил муаррифӣ мешавад. Ин иттиҳод тамоми қудрати калисоҳоро заиф мегардонад. Ин бахшидани қудрати давлат ба калисо натиҷаҳои шарирона ба бор хоҳад овард. Одамоне қариб аз ҳадди таҳаммулпазирии Худо гузаштаанд. Онҳо қуввати худро ба сиёсат бахшидаанд ва бо папагӣ муттаҳид шудаанд. Аммо замоне хоҳад омад, ки Худо онҳоро, ки шариати ӯро безътибор кардаанд, ҷазо хоҳад дод, ва амали шариронаи худашон бар сари худи онҳо боз хоҳад гашт». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Замоне ки мо ба он расидаем, ки дар он кори муқаддаси Худо бо калисосозӣ ва давлатдорӣ омехта мегардад, тавсифи як давраи тадриҷии вақт аст. ӯ мегӯяд, ки ин омехташавӣ «тамоми қудрати калисоҳоро заиф мегардонад», ва он «натиҷаҳои бад хоҳад овард», ва «замоне хоҳад омад, ки Худо онҳоро, ки шариати ӯро безътибор гардониданд, ҷазо хоҳад дод».

Омезиши калисо ва давлат, ки қудрати калисоҳоро суст мегардонад, тавсифи калисон Перфомус аст, ки дар он пайвастании ҳунари калисой ва ҳунари давлатдорӣ он иртидодеро

ифода мекард, ки пеш аз ошкор шудани марди гуноҳ ба амал меояд. Перғомус ва императоре, ки созишро миёни масеҳият ва бутпарастӣ рамзӣ месозад, дар салтанати чоруми Дониёл ду ба вукӯъ меояд. Он созиш дар Дониёл ду бо истифодаи калимаи «гил» ифода шудааст.

Ту, эй подшоҳ, дидӣ, ва инак ҳайкали бузурге. Ин ҳайкали бузург, ки дурахши он бисе олиҷаноб буд, дар пеши ту меистод; ва сурати он маҳиб буд. Сари ин ҳайкал аз тиллои холис буд, сина ва бозуҳояш аз нуқра, шикам ва ронҳояш аз биринҷӣ, Пойҳояш аз оҳан, ва кафи пойҳояш қисман аз оҳан ва қисман аз гил. Ту дидӣ, то он ки санге бе дасти инсон бурида шуд, ва он ҳайкалро бар кафи пойҳояш, ки аз оҳан ва гил буданд, зад ва онҳоро пора-пора кард. Дониёл 2:31–34.

Ҳангоми идома ёфтани таъбири Дониёл, он дигар «гил» нест, балки гили ифлос ё «гили лойолуд» гардид.

Ва ҳол он ки ту пойҳо ва ангуштони пойро дидӣ, ки як қисми онҳо аз гили кӯзагар ва қисми дигар аз оҳан буд, он подшоҳӣ тақсими хоҳад шуд; вале дар он аз қуввати оҳан хоҳад буд, зеро ки ту оҳанро бо гили лойолуд омехта дидӣ. Дониёл 2:41.

Ҳоки поке, ки ҳоки Кӯзагар буд, ба лойи ботлоқӣ табдил меёбад. Худо Кӯзагари Илоҳист ва кори Ё ҳеҷ гоҳ ботлоқӣ нест.

Вале алҳол, эй Худованд, Ту Падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем, ва Ту кулоли мо; ва ҳамаи мо амали дасти Ту ҳастем. Ишаё 64:8.

Дар таърихи Руми бутпараст, калисои Смирно гили пок буд. Дар таърихи Перғомус, ки подшоҳии чаҳорум дар Дониёл боби 2 аст, он гил ба гили лойолуд табдил меёбад. Он чи ки аввал дар ин порча фақат ҳамчун «гил» зикр мешавад, ва баъд аз он «гили кӯзагар», ҳангоми идомаи тафсир ба «гили лойолуд» табдил меёбад. Перғомус он чое аст, ки ин тағйир дар он чо анҷом ёфт, то роҳро барои Тиотиро, ё Руми папагӣ, омода созад. Табдил ёфтани «гил» ба «гили лойолуд» ҳамон иртидодест, ки роҳро барои Тиотиро омода мекунад, ки Павлус онро дар 2 Таслўникиён ҳамчун «аввал иртидод» муайян мекунад.

Пайравони Миллер аз подшоҳии чаҳоруми Рум дуртарро дида наметавонистанд ва интизор буданд, ки Омадани Дуюми Масеҳ ҳодисаи навбатии пешгӯишуда хоҳад буд, зеро санге ки пойҳои ҳайкалро мезанад, Омадани Дуюмро ифода мекунад. Аммо оё Масеҳ дар соли 1798 подшоҳие барпо кард? Ё 22 октябри соли 1844 воқеан ба Қудси аъзам даромад, то подшоҳие қабул намояд, аммо оё он дар ҳамон вақт барпо гардид?

Ҷавоб ба саволи аввали он ду савол ин аст, ки Масеҳ Малакути ҷовидонаи Худро дар соли 1798 барпо накард. Ба саволи дуюм низ, ки оё Масеҳ Малакути ҷовидонаи Худро 22 октябри соли 1844 барпо кард ё не, ҷавоб ҳамчунин манфист.

Оё дар замони Руми бутпараст подшоҳие барпо гардид? Ман инро мепурсам, зеро пешқадамони подшоҳии чорумро ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ медонистанд, ки соли 1798-ро ҳамчун анҷоми подшоҳии чорум муайян мекунад, вақте ки Масеҳ подшоҳии ҷовидонаро барпо хоҳад кард. Аммо китоби Ваҳй чор подшоҳиро муайян мекунад, ки пас аз

Руми бутпараст меоянд.

Агар подшоҳии чоруми оҳанин дар Дониёл боби ду танҳо Руми бутпарастро ифода кунад, ки дар он созишкории Константин бо он нишон дода мешавад, ки гил ба лои часпанда табдил ёфтааст, оё Масеҳ дар он таърих подшоҳие барпо намуд? Ҷавоб — ҳа. Дар салиб, ки таърихи Перғомус аст, на Тиотира, Масеҳ подшоҳии «файзи» Худро барпо кард. Дар салиб подшоҳии ҷовидонӣ барпо карда шуд, ва тахти он подшоҳӣ намунаи тахтест, ки дар замони борони охир барпо мешавад. Он тахти борони охир подшоҳии «чалолӣ» Ёро ифода мекунад.

Эълоне, ки шогирдон ба исми Худованд карда буданд, аз ҳар ҷиҳат дуруст буд, ва воқеаҳои, ки он ба онҳо ишора мекард, ҳамон вақт аллакай ба вуқӯъ мепайвастанд. «Замон ба камол расидааст, ва Малакути Худо наздик аст», — ин буд паёми онҳо. Бо анҷоми «он замон» — шасту нӯҳ ҳафтаи Дониёл 9, ки бояд то Масеҳ, «Тадҳиншуда», тӯл мекашид, — Масеҳ баъд аз таъмид гирифтаниш аз Яҳё дар Урдун тадҳини Рӯхро қабул кард. Ва «Малакути Худо», ки онҳо эълон карда буданд, ки наздик аст, бо марги Масеҳ барқарор гардид. Ин малакут, чунон ки ба онҳо омӯхта шуда буд, империяи заминӣ набуд. Ва он ҳам он малакути оянда ва ҷовидонаи намиранда набуд, ки хангоме барпо хоҳад шуд, ки «салтанат ва ҳукмронӣ, ва бузургии салтанат дар зери тамоми осмон ба қавми муқаддасони Ҳаққи Таоло дода хоҳад шуд»; он малакути абадӣ, ки дар он «ҳамаи ҳукмронӣҳо ба Ё хизмат хоҳанд кард ва итоат хоҳанд намуд». Дониёл 7:27. Дар Китоби Муқаддас ибораи «Малакути Худо» барои ифода кардани ҳам малакути файз ва ҳам малакути ҷалол ба кор бурда мешавад. Малакути файзро Павлус дар Рисола ба Ибриён пеши назар меорад. Пас аз он ки ба Масеҳ, шафоатгари дилсӯзе, ки «аз эҳсоси заъфҳои мо мутаассир мегардад», ишора мекунад, расул мегӯяд: «Пас, бо ҷуръат ба тахти файз наздик шавем, то раҳм ёбем ва файз пайдо кунем». Ибриён 4:15, 16. Тахти файз малакути файзро ифода мекунад; зеро мавҷудияти тахт мавҷудияти малакутро дар назар дорад. Дар бисёре аз масалҳои Худ Масеҳ ибораи «малакути осмон»-ро барои ифода кардани кори файзи илоҳӣ бар дилҳои одамон ба кор мебарад.

Пас, тахти ҷалол салтанати ҷалолро ифода мекунад; ва ба ин салтанат дар суханони Наҷотдиҳанда ишора шудааст: «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ биёяд, ва ҳамаи фариштагони муқаддас бо Ё, он гоҳ Ё бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст; ва ҳамаи халқҳо пеши Ё гирд оварда хоҳанд шуд». Матто 25:31, 32. Ин салтанат ҳанӯз оянда аст. Он то омадани дуҷуми Масеҳ барпо нахоҳад шуд.

«Малакути файз фавран баъд аз сукути инсон барқарор карда шуд, хангоме ки нақшае барои наҷоти насли гунаҳкор тарҳрезӣ гардид. Он вақт он дар нияти Худ ва ба воситаи ваъдаи Ё вучуд дошт; ва ба василаи имон одамон метавонистанд тобеони он гарданд. Бо вучуди ин, он дар амал то марги Масеҳ барпо нагардид. Ҳатто пас аз оғоз кардани рисолати заминии Худ, Наҷотдиҳанда, ки аз саркашӣ ва носипосии одамон хаста шуда буд, метавонист аз қурбонии Ҷалҷото бозгардад. Дар Ҷатсамонӣ ҷоми ғам дар дасти Ё меларзид. Ё метавонист ҳатто дар ҳамон лаҳза арақи хунии пешонии Худро пок карда, насли гунаҳкорро воғузорад, то дар шарорати худ ҳалок гардад. Агар Ё чунин мекард, барои инсонҳои суқуткарда ҳеч наҷоте намебуд. Аммо вақте ки Наҷотдиҳанда ҷони Худро супурд ва бо нафаси охириини Худ нидо кард: “Иҷро шуд”, он гоҳ иҷрои нақшаи

начот таъмин гардид. Ваъдаи начот, ки ба он чуфти гунаҳкор дар Адан дода шуда буд, тасдиқ карда шуд. Малакути файз, ки пеш аз он ба воситаи ваъдаи Худо вучуд дошт, он гоҳ барқарор гардид». Муборизаи Бузург, 347.

Масеҳ салтанати ҷовидониро дар таърихи нубуввати Рими бутпараст барпо кард, на дар поёни Рими папавӣ. Ҳамчунин Ё салтанати ҷалоли Худо ҳангоми Омадани Дуюми Худ барпо менамояд, ки он таърихи борони охиристо дар бар мегирад, замоне ки чор бодҳои Ислом раҳо карда мешаванд.

«Борони охирин бар онҳое меояд, ки поканд, — ва он гоҳ ҳама онро мисли пешин хоҳанд гирифт.

«Ҳангоме ки чор фаришта раҳо кунанд, Масеҳ Подшоҳии Худо барпо хоҳад кард. Ҳеҷ кас борони деринаро қабул намекунад, ҷуз онҳое ки ҳар он чи аз дасташон меояд, ба ҷо меоваранд. Масеҳ ба мо ёрӣ хоҳад дод. Ҳама метавонистанд ба василаи файзи Худо, ба воситаи хуни Исо, ғолиб оянд. Тамоми осмон ба ин кор таваҷҷуҳ дорад. Фариштагон таваҷҷуҳ доранд». Spalding and Magan, 3.

Ҳангоме ки чор бод сар дода мешаванд, Масеҳ Малакути Худо барпо менамояд. Ҳам борони охир ва ҳам сар додани чор бод воқеаҳои тадриҷиро ифода мекунанд, ва ҳеҷ яке аз онҳо як лаҳзаи муайяни замонро ифода намеkunанд. Чор бод исломро ифода мекунанд.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки онҳо ҳамчун аспи хашмгин тасвир шудаанд, ки мехоҳад худро канда раҳо созад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад, дар пайи худ харобӣ ва марг оварда.»

«Оё мо дар ҳуди лаби ҷаҳони ҷовидона хоб хоҳем рафт? Оё мо қарахт ва сард ва мурда хоҳем буд? Ох, кош дар қалисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо бар қавми Ё дамида шавад, то ки онҳо бар пойҳои худ биистанд ва зинда шаванд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза борик. Аммо ҳангоме ки мо аз дарвозаи борик мегузарем, фароҳии он ҳадду қанор надорад». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

Фариштагон аспи хашмгини Исломро, ки мехоҳад раҳна карда, дар роҳи худ марг ва вайрониро биёрад, нигоҳ медоранд, дар он давраи замоне ки Рӯҳи Худо бар қавми Худо дамида мешавад. Пас онҳо бар пойҳои худ меистанд ва зинда мешаванд. Пеш аз он ки Рӯҳ бар онҳо дамида шавад, қавми Худо мурдаанд, зеро дами Рӯҳ сабаб мегардад, ки онҳо барҳезанд ва зинда шаванд. Вақте ки Хоҳар Уайт меғӯяд, ки мо акнун ба замоне расидаем, ки дар он пойҳои ҳайкал, ки бо оҳан ва гили лойолуд омехтаанд, иттиҳоди қалисо ва давлатро ифода мекунанд, рехтани борони охир ҳанӯз дар оянда буд.

«Борони охирин бар ҳалқи Худо хоҳад борид. Фариштаи қавие аз осмон нозил хоҳад шуд, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар хоҳад гардид». Review and Herald, April 21, 1891.

Дар Ваҳйи ҳаждаҳ ду овоз ҳаст.

«Вақте ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз намуд, Ў Маъбадро аз таҳқири куфромези он пок кард. Аз ҷумлаи охирин амалҳои хизмати Ў, поксозии дуввуми Маъбад буд. Хамин тавр, дар охирин қор барои огоҳонии ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад». Selected Messages, book 2, 118.

Овози аввал даъвати бедоршавӣ барои қавми Худост; овози дуюм даъвати бедоршавӣ барои дигар фарзандони Худост, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд.

«Ҷаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг меҳобад,—хуфта, хуфта. Кист, ки дардҳои ҷонро эҳсос мекунад, то онҳоро бедор намояд? Қадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Зехни ман ба оянда бурда мешавад, вақте ки ин нидо дода хоҳад шуд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред”. Аммо баъзеҳо дар ба даст овардани равшанӣ барои пур кардани ҷароғҳои худ таъхир хоҳанд кард, ва ҳеле дер хоҳанд фаҳмид, ки ҳислате, ки бо равшанӣ ифода шудааст, қобили интиқол нест». Bible Echo, 4 майи 1896.

Дар он порча ду савол матраҳ гардид. Кистанд онҳое ки дарди ҷониро эҳсос мекунанд, то онҳоро бедор созад? Қадом овоз метавонад ба онҳо бирасад?

«Овозе», ки ҷаҳонро бедор мекунад, ҳамон овози дуҷуми Ваҳй боби ҳаждаҳ аст, ки рамаи дигари Худоро аз Бобил берун меҳонад. Ҳам қавми Худо ва ҳам ҷаҳон бояд ба воситаи Нидои Нимашаб, ки танҳо рамзи дигари борони охир аст, бедор карда шаванд.

Оё миллерчиён дуруст буданд, ки муайян кардаанд: дар айёми подшоҳии ҷорум Масех подшоҳии ҷовидонӣ барпо хоҳад кард? Бале.

Ў Малакути «файз»-и Худро бар салиб барпо намуд, ки ин дар ҷараёни таърихи подшоҳии ҷоруми нубуввати Китоби Муқаддас буд. Он подшоҳӣ — Руми бутпараст буд. Оё дар Дониёл 2 он иртидоде, ки пеш аз калисои Тиётиро меояд, тасвир шудааст? Бале, зеро гиле, ки намояндаи қавми Худост, аз гил ба гили лойолуд табдил ёфт. Пас, Тиотиро дар он сурат кучост? Ё аслан он дар сурат ҳаст? Он дар сурат намояндагӣ шудааст, ва Набукаднесар бар ин воқеият равшанӣ меандозад, вақте ки дар боби ҷоруми Дониёл ба авҷи такаббури мағруронӣ худ мерасад.

Подшоҳ суҳан ронда, гуфт: «Оё ин Бобили бузург нест, ки ман онро барои хонаи подшоҳӣ бо қудрати тавоноии худ ва барои ҷалоли азаматам бино кардам?» Дониёл 4:30.

Чанде пеш аз довари Набукаднесар, ки иборат аз ду ҳазору панҷсаду бист рӯзи зиндагонӣ мисли ҳайвони саҳро буд, ӯ такаббури худро бо додани ин савол зоҳир намуд, ки оё подшоҳие, ки Бобили бузург аст, ӯ бино накардааст? Фоҳишаи Ваҳйи ҳабдахум бар пешонии худ чунин навишта дорад: «АСРОР, БОБИЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ФОҲИШАҲО ВА ЗИШТИҲОИ ЗАМИН». Калисои Рум, чунон ки Хоҳар Уайт ёро меномад, Бобили Бузург аст. Сари тилло дар он сурат Бобили айнӣро ифода мекунад ва ҳамчунин Бобили рӯҳониро, яъне подшоҳии панҷуми пешгӯии Китоби Муқаддасро, ки хусусияти ягонаи он ин аст, ки ҳамон қудратест, ки захми марговар гирифт. Дар Ишаё бисту се қудрати папавӣ,

ки ҳамчун Тир тасвир шудааст, ҳафтод сол, ба андозаи рӯзҳои як подшоҳ, фаромӯш карда хоҳад шуд. Бобили айнӣ, ки бо Набукаднесар ифода шудааст, низ захи марговаре гирифт, ки он вақте шифо ёфт, ки Набукаднесар барои ду ҳазору панҷсаду бист рӯз аз подшоҳии худ ронда шуд. Бобили аинии бузург намунаи Бобили рӯҳонии бузург буд, ва аз ҳар ду подшоҳии онҳо муваққатан гирифта шуд ва баъд аз он барқарор гардид. Фоҳишаи Ваҳӣ ҳабдахум дар дасти худ ҷоми нуқрагин надошт, на ҷоми биринҷӣ ё оҳанин, балки ҷоми тиллоӣ дошт.

Ва он зан ба либоси арғувонӣ ва қирмизӣ ораста шуда буд, ва ба тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасти худ ҷоми тиллоӣ дошт, пур аз зиштиҳо ва палидиҳои зинокории вай. Ваҳӣ 17:4.

Тилло Бобили воқеиро ифода мекард ва ҳамчунин Бобили рӯҳониро низ ифода мекунад, ки он подшоҳии панҷуми пешгӯии Китоби Муқаддас аст ва дар соли 1798 захи марговар гирифт, ҳангоме ки подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба тахт нишаст. Пас аз Бобили воқеӣ дар ҳайкал подшоҳии нуқра омад, ки аз ду қудрат — модӣён ва порсийён — иборат буд, ва шоҳи порсӣ дар Дониёл боби ҳаштум дертар баромад ва баландтар буд. Дориёи Модӣ шоҳи аввал буд, ва генерал ӯ, Куруш, порсие буд, ки дар ниҳоят пас аз шоҳи модӣ Дориё ба қудрат мерасид.

Куруш тимсоли Масеҳ буд, ки мебоист раванди озод сохтани қавми Худоро аз асорат оғоз намояд. Империяи Модо-Форс подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро ифода мекунад, ки он Иёлотии Муттаҳида мебошад. Иёлотии Муттаҳида ду шоҳ дорад, ки ҷумҳуриҳои ва протестантизмро намояндагӣ мекунанд. Дориёш шоҳи ҷумҳуриҳои Иёлотии Муттаҳидаро намояндагӣ мекунад ва Куруш шоҳи протестантизмро. Чунон ки Куруш раванди озод кардани қавми Худоро барои аз нав бино кардани Ерусалим ва маъбад оғоз кард, ҳамон тавр Иёлотии Муттаҳида заминӣ буд, ки бархезонида шуд, то асиронро аз асорати Бобили рӯҳонӣ озод кунад, то маъбади рӯҳонӣ барпо гардад, ки пояи онро миллерчиён гузошта буданд. Асорати воқеӣ дар Бобил, ки ҳафтод сол буд, тимсоли асорат дар Бобили рӯҳонӣ дар муддати ҳазору дусад шаст сол буд. Иёлотии Муттаҳида китфҳои нуқрагини ҳайкали Набукаднесар аст.

Подшоҳии сеюми мис, Юнон буд, ки подшоҳии умумичаҳониро ифода мекунад. Он подшоҳӣ Созмони Милалӣ Муттаҳид аст, ки дар Ваҳӣ боби ҳабдахум ҳамон подшоҳие буд, ки дар соли 1798 ҳанӯз наомада буд. Даҳ подшоҳӣ Ваҳӣ боби ҳабдахум мувофиқат мекунанд, ки подшоҳии худро ба папай, яъне ба подшоҳии ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, бисупоранд. Онҳо ин мувофиқатро мекунанд, зеро аз ҷониби Иёлотии Муттаҳида маҷбур карда мешаванд, ва низ аз он сабаб ки ҷаҳон аз ҷониби «ҷор бод»-и Ислом, ки дар замони борони охири раҳо мешаванд, набуд карда мешавад; он замон аз қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида оғоз меёбад, ки дар он борони охири ба таври комил рехта шудан мегирад.

Ҳангоми ҷорӣ шудани қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида, Худо подшоҳии «ҷалоли» Худро барпо менамояд, зеро ӯ қавми Худро чун парчам баланд мебардорад, то

дигар фарзандони Худоро аз Бобил фаро хонад. Ҳамин тавр, шохи протестантизм охирин бармеояд ва аз аввалин баландтар аст, мувофиқ бо ду шохи Модай ва Форс. Вақте ки Созмони Милали Муттаҳид розӣ мешавад, ки идораи ҷаҳонро ба папагӣ вогузорад, чор боди ислом раҳо мешаванд, ва подшоҳии умумиҷаҳонӣ бо он ҷанге рӯ ба рӯ мегардад, ки пас аз марғи шохи аввали Юнон, ки шикаста шуд ва чор шох ба вучуд овард, ба амал омад.

Вақте ки сурат ба пойҳои оҳанин (хунари давлатдорӣ) ва гили лойолуд (хунари калисой) ва даҳ ангушт (даҳ подшоҳ) мерасад, он санге ки бе дасти инсон аз кӯҳ бурида шудааст, ба пойҳои сурат мезанад. Миллериён нисбат ба сурати Дониёл дуруст буданд, то он ҳаде ки метавонистанд аз мавқеи худ дар таърихи нубувват дуруст бошанд. Аммо Алфа ва Омега ҳамеша анҷомро бо ибтидо нишон медиҳад, ва чор подшоҳии сурати Набукаднесар чор подшоҳии воқеиро намоёндагӣ мекунад, ки ҳамтоёни рӯҳонии худро дар анҷоми ҷаҳон ба сурати намунавӣ ифода менамоянд.

Бо салтанатҳои таърихӣ Рум ҳаштум бармехезад ва аз ҷумлаи ҳафт аст. Дар Дониёл ҳафт Рум ҳаштум бармехезад ва аз ҷумлаи ҳафт аст. Дар Дониёл ҳашт Рум ҳаштум бармехезад ва аз ҷумлаи ҳафт аст. Дар Ваҳй ҳафта Рум ҳаштум бармехезад ва аз ҷумлаи ҳафт аст. Дар Дониёл ду, ки нахустин зикри салтанатҳои пешгӯии Китоби Муқаддасро ифода мекунад, Руми муосири рӯҳонӣ ҳаштум бармехезад ва аз ҷумлаи ҳафт аст. Тасвири аввалин (Алфа)-и салтанатҳои пешгӯии Китоби Муқаддас охириро (Омега) муайян месозад.

«Мо ба замоне расидаем, ки дар он кори муқаддаси Худо бо пойҳои он ҳайкал нишон дода шудааст, ки дар он оҳан бо гили лойолуд омехта гардида буд. Худо қавме дорад, қавми баргузидае, ки тафаккури онҳо бояд тақдир ёбад ва набояд бо гузоштан бар таҳкурсеӣ ҳезум, коҳ ва ҳасу хошок худро нопок гардонанд. Ҳар ҷоне, ки ба аҳкоми Худо вафодор аст, хоҳад дид, ки аломати фарқкунандаи имони мо шанбеи рӯзи ҳафтум аст. Агар ҳукумат шанbero ончунон ки Худо фармудааст, эҳтиром мекард, он гоҳ дар қуввати Худо устувор мемонад ва дар ҳимояи имоне, ки як бор ба муқаддасон супурда шудааст. Аммо давлатмардон шанбеи сохтаре дастгирӣ хоҳанд кард ва имони динии худро бо риояи ин фарзанди папагӣ дарҳам хоҳанд омехт ва онро болотар аз он Шанбее хоҳанд гузошт, ки Худованд тақдир намуда ва баракат додааст ва онро ҷудо кардааст, то инсон онро муқаддас нигоҳ дорад, ҳамчун аломате миёни Ў ва қавми Ў барои ҳазор насл. Омехтани хунари калисой ва тадбири давлатӣ бо оҳан ва гил нишон дода шудааст. Ин иттиҳод тамоми қудрати калисоҳоро суғир мегардонад. Бо қудрати давлат мучаҳҳаз сохтани калисо натиҷаҳои бад ба бор хоҳад овард. Одамон қариб аз ҳадди таҳаммулпазирии Худо гузаштаанд. Онҳо қуввати худро ба сиёсат бахшидаанд ва бо папагӣ муттаҳид шудаанд. Аммо замоне хоҳад омад, ки Худо онҳоро, ки шарияти Ёро ботил гардониданд, ҷазо хоҳад дод, ва кори бади ҳудашон бар сари ҳудашон хоҳад баргашт». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Алфа ва Омега фаҳмиши дурусти пешоҳангии Дониёлро «нав» гардонидаст.

Ва Нишинанда бар тахт гуфт: «Инак, Ман ҳама чизро нав месозам». Ва ба ман гуфт: «Бинавис, зеро ин суҳанон рост ва аминанд». Ва ба ман гуфт: «Ба анҷом расид. Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо ҳастам. Ба ҳар кӣ ташна бошад, аз чашмаи оби ҳаёт ба

ройгон хоҳам дод». Ваҳй 21:5, 6